

Megjelen minden másodikon
kedd, csütörtök és szombat este.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Sátoralja-Újhely, főtér 9. szám.

Kéziratokat nem adunk vissza.

Apró hirdetéseknek minden garmond szó
4 fill., vastagabbnak betűkkel 8 fill.

Nyitlatterben minden garmond sor 30 fill.

ZEMPLÉN

POLITIKAI HIRLAP.

ifj. Meczner Gyula
főszerkesztő.

dr. Molnár János
felelős szerkesztő.

dr. Ferényi József
főmunkatárs.

Előfizetési ára:

Egész évre 12 korona, félévre 6 kor,
negyedévre 3 kor.
— Egyes szám ára 8 fillér. —

Hirdetési díj:

Hivatalos hirdetéseknek minden szó után
2 fill. Petit betűnél nagyobb, avagy disz-
betűkkel, vagy kerettel ellátott hirdetések
tértékért szerint egy négyszög centum
után 6 fill. — Állandó hirdetéseknek ár
kedvezmény.

Az ellenzékiek túlzásai.

— febr. 9.

(dr.) Amily nagyhatalmi gar-
ral működik a többségre jutott
ellenzék az ország központjában,
épen olyan túlzások tapasztalhatók
a vidéken is. Azelőtt a sza-
badelvű párt ugynevezett túlkapa-
pásai ellen küzdött az ellenzék,
s most túlzásaiban nem ismer
határt s mindazon hibák már
most a legnagyobb mértékben
megvannak benne, amelyekből ed-
dig dicsekedve mentnek valot-
ta magát.

A győzelmi mámor elszé-
dítette őket, feledve az ideális
célt, amely a párt jelszava volt:
nem a haza jólétén, hanem a
korlátlan hatalom megszerzésén,
a nemtelen bosszú munkáján fá-
radoznak. Ez az eljárás önmagát
jellemzi legjobban.

Nem hisszük, hogy választó-
kerületünk és vármegyénk ellen-
zékének érett gondolkodású hívei
meg ne botránkoztak volna azon
a cikkben, mely a Fm. H. febr.
4-iki számában „Megyebizottsági
választások” című került napvi-
lagra. Pedig mióta a nevezett
lap szerkesztője képviselővé lett,
pártpolitikai tekintetben lapja is
hivatalosabb színezetű s a benne
megjelent cikkek pártfelfogás tek-
intetében a vármegyei ellenzék
gondolkodásmódjának visszatük-
rői. Épen azért szükségesnek
tartjuk, hogy napirendre térés
előtt ezen cikk néhány merész
állítására felhívjuk közönségünk
figyelmét.

A Fm. H. állítása szerint ed-

A ZEMPLÉN TÁRCÁJA.

Muki első szerelme.

A „Zemplén” számára írta:
Ifj. Hegedüs Ágoston.

Egy nagy felvidéki városban volt
a kataszteri mérnökségnél gyakornok.

Muki egy alkalommal, amint az
indóház melletti ligetben sétált, meg-
pillantott egy kedves leányt, amint a
mamája karján tovalibbent. Ez nagy
szeget ütött a Muki fejébe. Oly is-
merősnek tűnt fel neki az arca, oly
ismerősen hangzott az a pajzán ka-
caj, hogy szinte beleszédült. Mint-
hogy a szép nem állandóan vonzotta,
elhatározta, hogy okvetlenül meg fog
vele ismerkedni. De hogyan?! Ez
volt a kemény dió.

Egy héttel ez esemény történte
után Muki hivatalos volt bábra. A
bálaban meg — tudvalevő dolog —
kifogástalanul kell megjelenni. Ennek
akart Muki eleget tenni, mikor be-
nyitott az egyik fodrászüzletbe. Nagy
meglepetésére ott látja a multikori
kis leányt a mamájával. Eggett a vágy-
tól beszélhetni velök, de ők épen ak-
kor mentek ki az üzletből.

— Mondja csak barátom — kérdi

dig a megyegyűlés nem fejezte
ki a megye közönségének igazi
akarátát. Miért? Ki korlátozta ott
a szabad vélemény nyilvánítását?
Hisz Hadik Béla főispán általános
népszerűségét épen pártatlansá-
gának köszönhette. Ideális híve
volt mindig a szólásszabadságnak
s épen annak parlamenti korlá-
tozása kényszerítette tisztének
elhagyására. Ezt a vakmerő vá-
dat csak felületes emberek dob-
hatják a kiváló férfi szemébe.
Szerintük szabadelvű honpolgár-
nak igaza sohasem lehet, mert
az igazság kizárólag az ellenzé-
kiek monopoliuma. Ezt a mono-
poliumot az éretlen gyanúsítás
jellemzi legjobban.

Kijelentik, hogy a választá-
sok eredménye mutatja, hogy ed-
dig csak a szolgáltság tartotta
vissza a választókat az igazságtól
(értsd: az ellenzékétől). Vak-
merő megvádolása ez a vármeg-
ye polgárságának. A választá-
sok igenis azt mutatják, hogy a
vármegye többsége nem értett
egyet Tisza István politikai tö-
rekvéseivel s az ő megbuktatása
vitte őket az ellenzéki zászló alá,
de még így is csak felerészben,
mert a diszidens képviselőjelöl-
tökre szavazók még mindig szabad-
elvűek maradtak. Nem lehet tehát
kimondani, hogy Zemplén vár-
megyében az uralkodó szerep az
ellenzék privilegiuma. Kár tehát
a gyanúsításokkal oly pazarul élni.

Épen ennyi értéke van tehát
az előbbi állításból levont kö-
vetkeztetésnek, hogy a megye-
bizottságban is csak az ellenzé-

kieknek van helyük. Meg kell
hagyni a régi ellenzékiet s ki
kell buktatni a szabadelvű pártia-
kat. Az ilyen eljárást tisztessé-
gesnek még akkor sem nevez-
hetjük, ha tisztán korteskedés
céljából használta azokat az el-
lenzék. Ha olyan készek voltak
a szabadelvűpárt törekvéseinek
és eszközeinek megítélésében,
miért nem maradnak olyan szí-
goruak önmagukkal szemben?
Vagy talán azt hiszik, hogy a
vármegye polgárságának bizalma
nem lehet szabadelvűpárti szak-
emberben, kinek élete és tudása
eddig közbecsülésben állott és
viszont az ellenzéki érület ok-
vetlenül magába foglalja mind-
azon tulajdonokat is, amelyek a
vármegye ügyének bölcs elinté-
zéséhez szükségesek?

Legjellemzőbb azonban az a
nyilatkozat, hogy a központi vá-
lasztmányból kell kibuktatni a
szabadelvűeket, amelynek a leg-
fontosabb szerepe van a válasz-
tásoknál. Ez nagyon kétélű gya-
núsítás. Mert míg egyrésztől
pártatlanságról vádolja a mostani
választmányt, másrészt ugyanazt
a pártatlanságot az ellenzék szá-
mára óhajtja gyümölcsötteni.
Legalább úgy vagyunk meggyő-
ződve, hogy az új választmány-
nak a szabadelvűek teljes mel-
lőzése volna a kötelessége. Iga-
zán bölcs okoskodás.

Most már lavina módra száza
növekedett azon polgárok száma,
kik Sátoraljaújhelyben szavazati
joguktól megfosztattak. Buza Bar-
nának képviselőjelöltsége előtt

Ettől fogva Muki mindennapos
volt Szomolthyéknél. Könnyű ki-
tálni, hogy ahol egy bakfis kisleány
van, meg egy ügyes fiatal ur: ott
könnyen s csakhamar gyökeret ver
a szerelem. Így volt ez Mukinál is.
Egy alkalommal Muki így szólt Ma-
riskához:

— Nézz, beszélnek én magács-
kával komolyan, nem fog elfutni?
— No miért tenném, ha komo-
lyan fog beszélni?!

— Látja édes Mariska! mi ugye
jóformán együtt nőttünk fel. Pedig
már elmúlt egy pár év azóta! De
mondja nekem őszintén, ha ma megint
a gyermekkorban volnánk, folytatná-e
ott, ahol elhagytuk.

— Miért ne — kacagott Mariska.
De látja, maga azt mondta nekem,
hogy komoly dolgokról fog beszélni
s itt a gyermekkorhoz hozza fel!

— Hát magácskáknak ez tréfa —
szólt vissza elkeseredett szívvel Muki.

— No, no! ne vegye mindjárt
sértésnek. Hallja csak, maga épen
olyan érzékeny most is, mint volt...
... ezelőtt tíz évvel — tódította
Muki.

— Hát... hát... jól van...
köszörülgette a torkát Muki — ide
figyeljen, most egész komolyan fogok
beszélni.

csak három ilyen polgárról volt
tudomása, de a m. kir. Kuria ité-
lete az ő véleményét nem szen-
tesítette. De hát ez nem Buza Bar-
na, hanem a kuria ítélete, amely
szabadelvű, tehát szolgálhad, mint
ők a szabadelvűekről uton-utté-
len nyilatkoznak.

Ezekre akartuk felhívni a
vármegye közönségének figyel-
mét a közeledő vármegyei vá-
lasztások alkalmából. Mi nem ité-
lünk a nyilatkozatok fölött, csak
a tagadhatatlan tényeket soroltuk
fel s erre közönségünk érdeké-
ben mindenkor készen leszünk.
Ítéljen maga a közönség a hal-
lottak igazsága felett s ha ugy-
tetszik azonosítsa magát az-
zal a néhány férfival, kik az
egész vármegyei ellenzék nevé-
ben ilyen merész állításokra ra-
gadtatják magukat.

Néhány szó a „Zemplénvármegyei Kazinczy-Kör” érdekében.

— febr. 9.

Nem tudom, kiket terhelek a
kérdéssel, de felteszem, mert a
reá adandó felelet arra lenne hivatva,
hogy annak a bizonytalanságnak a
homályába, mely a „Kazinczy-kör”
existenciáját illetőleg a lelkeken bo-
rong, egy kis bizalomgerjesztő vilá-
gosságot vessen.

A napokban meglepetve hallot-
tam, hogy a Kazinczy-kör estélyt
rendez.

Ez a hír indított arra, hogy is-
mét a nyilvánosság előtt szólaljak fel
a Kör s egyuttal annak tagjai érde-
kében.

— Halljuk! halljuk! tapsolt Ma-
riska.

— No hát! Én kész ember va-
gyok. Magácska már nagy leány!
Tudja mit? Legyen a feleségem...
könyörgött Muki.

— Igazán! szólt vissza pajkosan
Mariska.

— Nos látja! Én komolyan be-
széltem, maga Mariska kinevetett...
most akkor már megyek — szólt s a
kalapja után nyult.

— Muki! — ne menjen no! Jaj!
be bolond! — Derék legény, mond-
hatom.

— Kedves Mariskám — érzéke-
nyült el Muki s megragadta Mariska
kacsóit s esőkkal halmozta el.

— Ugyan! menjen! Maga ajtó-
sul ront be — duzzogott Mariska.

— Holnap jövök s beszélök a
mamával, szólt szent lelkesedéssel
Muki s elrohant.

... Másnap Muki gálában beál-
litott Mariskákhoz s Mariska szülei
a legnagyobb készséggel adták bele-
egyezésüket s az eljegyzés követke-
zett... azaz csak következett volna,
mert itt volt egy nagy bökkenő! —
Ugyanis Mukinak is voltak szülei s
igy azok beleegyezését kellett előbb
kikérni. Muki ezen nem is gondol-
kozott. Az eljegyzés előtt pár nappal

